

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Cursus Theologiæ Polemicæ Universæ

Pichler, Vitus

Augustæ Vindelicorum, Anno MDCCXIII.

Art. VIII. Christus est verus Messias, contra Judæos.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39374

suam Sectam esse meliorem illis, ex quibus partim acceptatis, partim rejectis, coagulavit suam: ergo sicut falsa sunt Secta Judæorum & Hereticorum, ex quibus surrexit Mahumetanismus, ita & falsa est Secta Turcarum. Accedit, quod ante adventum Mahumetis per sex sæcula fuerit fides vera in Mundo, in qua homines salvabantur, imò esse debuerit, ut nemo prudens negaverit: ergo qui introduxit novam veteri, miraculis sacrisque litteris & alijs indicijs comprobata, contrariam, nec probat, veterem esse abrogatam, & novam profectam à DEO, est manifestus Impostor: sed Mahumetes nullo modo probat &c. ergo.

21. Objicies fortè. Etiam juxta multos Catholicos Doctores corpora Beatorum olim habebunt suas delicias in cæ-

lo: ergo tam absurdum non est felicitatem hominis constituere in delicijs corporis. R. D. A. habebunt delicias Venereas & tales, quæ percipiuntur ex comestationibus & potationibus. N. A. habebunt alias limpidiores; & quæ bestiis non sunt communes. C. A. vel subdit. & in his sensilibus delicijs consistet perfecta hominis beatitudo. N. A. aliqua portio illius, & quidem longè ignobilior. T. A. & N. C. Sicut anima rationalis est hominis pars nobilissima, ita etiam decet, ut optima felicitatis portio ipsi obtingat, quæ scilicet præcipuas illius potentias, Intellectum & Voluntatem, perfectè satiet, Intellectum quidem cognitione & visione summi Boni, Voluntatem verò ejusdem amore & fruitione.

ARTICULUS VIII.

Christus est verus Messias.

Contra Judæos.

SUMMARIUM.

1. Judæi defalto inter Biblia sua, plurimum corrupta, etiam numerant Talmud, librum fabulis & blasphemijs infamem. 2. Eorum præcipuus & fundamentalis error est in eo, quod adhuc expectent Messiam venturum, & Messiatum negent Christo. 3. Quid intelligatur per Messiam. 4. Christum esse verum Messiam e-	videnter credibile & prudenter innegabile est, ut deducitur ex Scripturis utriusque Testamenti, & Miraculis Christi. 5. Quin & ex miraculis Discipulorum Christi. 6. Confirmatur efficacissimo dilemmate. 7. Ex gravissima vindicta, qua De-

ms tam longo jam tempore persequitur Judæos.

8. *Qua habet rationem pœne Talionis.*
 9. *Judæi defacto nullum amplius habent motiivum credibilitatis pro sua Religione: qua autem ex An-*

tiquis abducunt, magis serviunt pro confirmando Christi Messiam & legis nova veritate.

10. *Ostenditur ulterius Synagoga moderna falsitas dupliciter.*
 11. 12. *Diluuntur eorum objecta.*

1. Sciendum 1. Judæos olim habuisse veram Religionem à DEO revelatam, veram scilicet fidem de rebus à DEO revelatis, & veram legem divinitus latam: quam utramque infallibiliter discabant tum ex traditionibus tum ex libris Divinis Antiqui Testamenti. Quos libros quamvis hodieum adhuc habeant pro Verbo DEI, non tamen incorruptos possident, sed manifestis erroribus turpiter sœdatis. Siquidem hæc misera & cæca gens pro Verbo DEI agnoscit librum quemdam *Thalmud* dictum, à varijs Rabbiniis conscriptum, varijs fabulis & blasphemijs infamem, & turgentem ineptijs, quas puro Verbo DEI Veteris Testamenti addiderunt vel simplices vel sacrilegi Rabbini. Audiamus aliquas hujusmodi fabulas & blasphemias libro *Thalmud* insertas, & à Judæis credendas. Locum in celo esse, air hic liber, ab aliorum consortio remotum, in quem DEUS identidem ferecipiat, ibique magnis fletibus deploret, quòd templum Jerosolymitanum everti, & tam charum sibi populum Judæorum ita dispergi passus sit, quoties etiam meminisset calamitatum, quibus eam gentem afflixit, toties manu utraque pectus sibi runderè DEUM, & calentes duas lacrymas in Oceanum effundere. Eundem tres primas cujus-

libet dici horas dare studio Mosaicæ Legis &c. astutè mentitum esse, dum pacem stabilijt inter Saram & Abraham: plures ante conditum Mundum produxisse creaturas, iterumque destruxisse, ut sic addisceret artem fabricandi mundum: Judæis præcepisse, ut vi, dolò, furtò, usurà, aut quocunque demum modo possent, raperent bona Christianorum. &c. Verùm utut hæc evidenter absurda & falsa sint, tamen

Sc. 2. præcipuum, in quo cæteri plerique fundantur, errorem Judæorum esse, quòd putent Messiam in libris Antiqui Testamenti promissum, necdum venisse, adeòque Christum, sicut DEUM verum, ita nec Messiam esse, sed alium adhuc expectandum perpetam credant. Quo errore principali maxime differunt à Christianis, qui credunt inconcussa fide, Christum esse verum DEUM (quod suprà contra Paganos universim, proin & contra Judæos eandem Divinitatem negantes ostensum est) & verum quoque Messiam esse. Unde patet, Christianismum successisse Judæismo, Ecclesiam Synagoga, eò quòd adveniente Messia consequens & necessarium sit expiratè fidem in Messiam venturum, & commutari in fidem de Messia præsentè, Legesque Ceremoniales & alia, quæ erant figura & um-

bra futurorum, adventante novo Legislatore promisso, tanquam Figurato & Luce, vel cessare vel immutari.

3. Sc. 3. Per Messiam intelligi Mundi Salvatorem à DEO promissum, & à Prophetis prænuntiatum, qui tolleret peccata Mundi, & homines propter peccata sub diaboli potestate constitutos, & inferni reos, liberaret, ac in libertatem filiorum DEI reconciliatos assereret, Legemque Gratiæ constitueret. Hunc jam venisse, & præter Christum, quem Christiani adoramus, alium non venturum, si evicerimus, Judaïsimum ex fundamento convellimus. Id quod in Christi nomine effectum eo, &

4. Dico. Evidenter innegabile est, Christum esse verum Messiam. Prob. 1. Prudenter innegabile est Christo convenire signa veri Messia, à Prophetis & Scripturis Sacris (quibus etiam Judæi fidem vel Divinam tribuunt, vel saltem humanam negare nequeunt) indicata, & vaticinata Veteris Legis de promisso Messia: erga etiam prudenter (adeoque & evidenter) innegabile est, Christum esse verum Messiam. A. P. Propheta in Scripturis Veteris Testamenti prædixerunt locum, nempe Bethlehem, ubi nasceretur Messias, tribum, nimirum David, ex qua ortum duceret, pauperem & humilem victurum, occidendum à Judæis, resurrecturum à mortuis, Leges sanctissimas laturum, Apostolos missurum in Universum Orbem, convertendas ad ipsum gentes per omnia mundi regna &c. ut facile probari posset varijs textibus, si hoc loco tam scrutari Scripturas mihi

constitutum foret, quam rationis lumen attendere: quæ omnia in Christo clarissime adimpleta sunt, ut nemo ignorat ex Prophetijs & Evangelicis Historijs. Afferamus saltem unicum textum, ex quo facilis erit conjectura de alijs. Isaias Propheta c. 35. v. 5. & 6. sic vaticinatus est de Messia: *Deus ipse veniet, & salvabit vos. Tunc aperientur oculi cæcorum, & aures surdorum patebunt. Tunc saliet, sicut cervus, claudus, & aperta erit lingua mutorum.* Ecce! quatuor miraculorum genera, tanquam opera & signa veri Messia, patefecit Divinus Vates: atqui prudenter innegabile est, hæc quatuor miraculorum genera tempore Christi, imò ab ipso Christo fuisse edita, ut Historia Evangelica toti orbi notissima, sub ipsa Christi tempora in Mûndo ubique vulgata, quæ tantæ auctoritatis est, ut hæc saltem humana prudenter negari ipsi nequeat, clarissimis verbis testatur. Audiatur *Marthæus c. 15. v. 30. & 31. Accesserunt ad eum turba multa, habentes secum mutos, cæcos, claudos, debiles, & alios multos: & projecerunt eos ad pedes ejus, & curavit eos: ita ut turba mirarentur, videntes mutos loquentes, claudos ambulantes, cæcos videntes.* In ejusdem Evangelicæ Historiæ libris narratur suscitatio Lazari jam sepulti, facta à Christo, obscuratio solis, scissura petrarum, aliæque prodigia innumera, quæ vel in vita vel morte vel Resurrectione Christi contigerunt, patratæ vel ab ipso, vel à DEO in contestationem Messiatûs ipsius. Certe opera tam stupenda & totius Naturæ vires lon-

longissimè supergressa inauditè ferè totus Orbis, usque subscripsit Christum acceptando & adorando tanquam verum Messiam, & plurimi etiam ex ipsis Judæis, qui tot ac tanta signa vel ipsi viderunt presentes, vel innumeris testibus convicti didicerunt ex auditu. Quæ miracula evidentissimum præbent testimonium Christo, illa patranti, vel pro ipso patrata.

Quin imò non solùm ipse Christus, sed & Discipuli ejus, Christi nomine invocato, illustrissima ediderunt miracula, & adhuc edunt. Petrus in nomine JESU claudum ambulare jussit subito sanatum: Joannes, in ferventi oleo illæsus perstitit: alij innumeri cæcis visum, surdis auditum, ægris sanitatem, imò & mortuis reddidere vitam solo Crucis signo, vel solius Christi implorata ope, ut testantur non modò Historia Ecclesiastica, sed etiam Politici Scriptores maximæ auctoritatis, quibus omnibus negare fidem proterva temeritas est, & risu digna stoliditas. Quid quòd ipse Josephus, Scriptor Judæus, hanc de Christo sententiam protulerit: *Et tempore, aiebat, fuit Jesus vir sapiens (si tamen virum cum fas est dicere: erat enim mirabilium operator &c.) Christus hic erat &c.* Innegabile igitur est, Christum, ejusque discipulos in virtute Christi plurima patrâsse miracula, quæ totum ferè mundum eò permoverunt, ut Christum à Judæis Cruci affixum, & contumeliosissimè habitum, merito pro DEO & vero Messia agnitum adoraret, non ignarus, opera tam admiranda patrare

non hominis, sed solius DEI virtutem esse, minimumque in puri hominis viribus constitutum.

6. Confirmantur dicta hoc efficacissimo dilemmate: vel Christus edidit miracula vel non? si edidit, clarum est eum esse Messiam, pro quo se gessit, & adorati se passus est, nec purum hominem: si non edidit, hoc ingens & maximum miraculum est, quòd Mundus eum receperit pro Messia & DEO, utpote adeò contemptum, humiliatum, & tam exquisitis tormentis occisum, præsertim cum doctrinam valde arduam captu, sensibus difficilem, & quidem per paucos pauperesque piscatores prædicaverit.

7. Probatur assertio nostra 2. ex gravissima vindicta, qua DEUS persecutus est & adhuc persequitur Judæos, Christum non modò Messiam esse negantes, verum etiam crudelissimè interficientes. Unde sic argumentor. Vel Christus fuit verus Messias & naturalis DEI filius, pro quo se gessit & haberi voluit: vel Judæi non peccârunt occidendo Christum: hoc posterius est evidenter incredibile: ergo prius, nempe Christum fuisse & esse verum Messiam & naturalem DEI filium, est evidenter credibile. Ma. patet; si enim Christus fuisset purus homo & non Messias, qualem se gessit, & prædicari à suis discipulis voluit, utique non peccâssent Judæi, sed potius præclarum obsequium præstitissent DEO, cum dignis tormentis & nece ulciscerentur injuriam DEO illatam ab homine, in re summi momenti decipiente tot homines, & ipsam etiam Divinitatem affectante. Min. prob.

Si

Si Judæi non enormiter peccassent occidendo Christum, non potuisset DEUS in ipsis hanc necem Christo illatam ulcisci gravissimis pœnis & longissimo tempore: sed DEUS hanc necem gravissimis pœnis ultus est & etiamnum ulciscitur, adeoque jam per 17. ferè secula; statim enim post hanc necem ceperunt ærumnæ & calamitates maximæ Judæorum, quales nunquam propter aliud scelus, nec tanto tempore, ipsis inflixit DEUS: paucis post hoc immanissimum Deicidij flagitium añis Titus & Vespasianus, prout Christus vaticinando prædixerat Luc. 14. molitus est Urbi Jerosolymitanæ & Templo excidium; quod excepit turpis dispersio per orbem & triste exilium, quo hodieum plectuntur, destituti Rege, Templo, Prophetis, Sacerdotibus, Oblationibus & Victimis: secutum est odium universale & contemptus, quo omnes nationes persequuntur Judæos, ac despiciunt &c. quæ utique sunt pœnæ gravissimæ non modò affligentes corpus, sed & bonis spiritualibus privantes animam. Quòd autem Judæi hæc tanta supplicia patiantur propter necem Christo illatam, qui tamen clarissimis signis se Messiam in Lege promissum ipsis probaverat, manifestum sit partim ex eo, quòd statim ceperint hæc calamitates post Christum occisum, & aliud tam enorme scelus, propter quod plectantur, non sciatur: partim quia hæc supplicia sunt longè majora, quàm fuere illa, quibus olim castigati sunt Judæi propter peccata alia, etiã gravissima, Idololatriæ, occisionis Prophetarum &c. illa enim sup-

plicia non durabant tanto tempore, non privabant omni solatio, Prophetis &c. quippe Captivitas Babylonica, quæ fuit fortassis maxima Judæorum pœnæ ante Christum occisum, durabat tantum 70. annis, neque illo tempore desuerunt Prophetæ, qui Judæos solabantur spe Redemptionis &c. partim ex vaticinijs Prophetarum clare deducitur. Audiamus unicum Danielem, qui c. 9. ita vaticinatus est: *Post hebdomades 62.* (hebdomas juxta Interpretum communem sensum dicit hic spatium 7. annorum) *occidetur Christus, & non erit populus, qui eum negaturus est, & civitatē, & Sanctuarium dissipabit populus cum duce venturo* (nempe Romani cum Tito duce) *& finis ejus vastitas, & post finem belli statuta desolatio -- deficiet hostia & Sacrificium, & erit in templo abominatio desolationis, & usque ad consummationem & finem perseverabit desolatio.* Pensentur bene singula verba, & claro veritatis radio faciat aditum obdurata & excæcata Gens. Ergo Judæi occidendo Christum longè gravius peccarunt, quàm occidendo Prophetas, adorando vitulum aureum &c. Ergo occidendo Christum occiderunt plusquam Prophetam, ipsum Messiam, & Filium Dei, pro quo se gesit, & qualis haberi voluit.

Pro majori adhuc efficacia hujus argumenti advertet t. DEUM in excidio Jerosolymitano adversus Judæos usum pœnæ Talionis, hoc est, eodem ferè modo eos afflixisse, quo ipsi prius sævierunt in Christum, ut nemo non videret, unde & quam ob causam Judæos tot mala oppræsserint: capta est obsidio

Jero-

Jerosolymæ in monte Oliveto, ubi Christum velut latronem comprehenderunt, ac tyrannidis suæ fecerunt initium: obsessa est populosa civitas ferijs Paschalibus, cum in eam tricies centena millia 3000000. Judæorum confluisent, quo eodem tempore Christum coram innumerabili hominum multitudine inter duos latrones suspenderunt è Cruce: venditus est Christus 30. argenteis, Vespasianus capta Urbe vendidit 30. Judæos uno denario, & taliter venditorum numerus superavit 30000. Judæorum: captus est Christus, capti quoque sunt 97000. nonagies septies mille Judæi: Christus inclusus est arcæ custodiæ, Titus muro ferè 5000. passuum Judæos conclusit velut retibus serarum instar: Christus fuit multiplici contemptu & subsannatione illulus, Judæorum tanta fuit & adhuc est vilitas, ut propensum probrosius esse censetur unicam habere guttam Judaici sanguinis, quam esse latronem, incestuosum, hæreticum: Christus fuit cruci affixus, Judæorum tantus numerus pependit è crucibus jubente Tito, ut tandem corporibus cruce, & crucibus spatium decisset: sitiens Jesus aceto ac felle potatus est, Judæi extrema fame horridum excruciatioria, cingula, calceamenta, & scedissima quæque, imò & proprios infantes vorare ceperunt, cloacas & sterco-ram rimati, ut invenirent, quo rabidam famem sedarent: Christus denique fuit occisus, Judæorum in illa obsidione vel ferro vel igne perierunt undecies centena millia 1100000. Vid. Stengel. de Judicijs Divinis to. 3. c. 53. Adverte
R. P. Pichler Theol. Polemica.

2. Diabolum, qui ante Christi Adventum Judæos sapissime conatus & solitus est impellere ad Idololatriam, jam verò non amplius ad hoc scelus instigare. Sciebat nimirum Spiritus nequam, Judæorum Sacrificia, & ceremonias ante Christi Adventum, multum placuisse DEO, nunc verò nihil valere amplius, nec esse aliud, quam vanas, inutiles, & DEO exosas superstitiones. Unde non est, cur eos abstrahat ab his perveris ritibus, quibus non tam colitur quam offenditur DEUS.

3. Probatur 3. Judæis nullum amplius suppetit motivum, ex quo Antiqua Lex ipsis fiat evidenter credibilis, quod motivum non pariter pugnet pro Lege Nova. Item omni destituti sunt motivo, ex quo reddatur credibile, Prophetas & Legislatores v. g. Isaiam, Moysen, fuisse Divinitus missos, quo uti non possint Christiani ad suadendum, Christum fuisse Messiam in Lege promissum: ergo si admittunt Prophetas & Moysen, si Legem Antiquam; etiam admittere debent Christum & Legem Novam. Nam Prophetas, Moysen, Antiquam Legem agnoverunt tanquam missos & datam à DEO, quia illi habebant donum prædicendi futura, patrandi prodigia, & quidem in confirmationem Legis Antiquæ: atqui hæc prærogativa pariter, imò longè magis reperta est in Christo & pro Lege Nova: ergo. Et quo modo Judæi contra Gentiles probant, vera fuisse miracula Moyse & Prophetarum, eodem Christiani contra Judæos probare possunt, vera fuisse miracula Christi & ejus asseclarum. H COR-

10. Confirmatur 1. Judæi, post Christi adventum carent omnibus signis, quibus olim eorum Religio facta est credibilis evidenter præ omni alia Secta, scilicet carent Miraculis, Prophetijs, Sanctitate eximia tum doctrinæ tum morum &c. Unde confirmatur 2. Fides Judæorum hodie hauritur ex libro Thalmud, quo nihil fabulosius aut ineptius; neque Scripturam Veteris Testamenti habent amplius puram & incorruptam. Quin Thalmud passim ita infamis est, ut Judæi, qui fidem ei tribuunt, fabulas credere & mendacia existimentur. Et hinc forsitan originem sumpsit, quod Germani fabulas & mendacia vocitent phrasi vernacula *Juden*. Ergo Judæorum Religio vera non est, imò ne quidem prudenter credibilis amplius, sed aperte falsa & superstitiosa. Confirmatur 3. ex c. 49. Gen. 10. ubi sic dicitur: *non auferetur sceptrum de Juda & Dux de femore ejus, donec veniat, qui mittendus est, & ipse erit expectatio gentium*, id est, Messias, ut vertit interpretatio Chaldaea: atqui sceptrum tempore Christi fuit ablatum à Judæis in Herode, qui non Judæus erat, sed Idumæus: ergo.

31. Ob. 1. Judæi habent illa signa pro veritate suæ Religionis, quæ à Catholicis afferuntur pro veritate suæ Ecclesiæ: ergo vel Religio Judæorum est vera, vel neque Catholicorum est vera. A. P. Signa, quæ pro veritate Ecclesiæ Catholicæ afferuntur, sunt Antiquitas, Universalitas, perpetua Visibilitas, Miracula, Sanctitas: sed hæc signa omnia reperiuntur etiam in Religione Judaicæ, quia illa imprimis est antiquissima in

toto orbe. 2. Nulla ferè est regio, in qua non sunt Judæi. 3. à tempore Moysis usque ad præsens videri potuit Religio Judæorum. 4. Miracula Religionis Judaicæ ita sunt nota, ut nemo ignorare possit, scilicet sterilem solem ad imperium Josue, mare fuisse divisum ad faciendum transitum populo Israelitico &c. 5. Sanctitatem illius probant viri sanctissimi, Moyses, Aaron, David, Ezechias, Isaias &c. ergo. R. N. A. Ad probationem transeat M. hæc enim sunt quidem aliqua, non tamen omnia Ecclesiæ Catholicæ signa. N. m. Ad ejus probationem 1. dico; quamvis fuerit antiquissima & à DEO illata in Mundum, tamen non fuit illata, ut duraret semper in tali forma, sed ut mutaretur in melius tunc, quando advenisset Messias, novus Legislator à DEO promissus, cujus illa erat expectatio, umbra, & figura. Et eam defacto esse repudiatam, desertam, ac reprobam à DEO, manifestè patet ex dictis, & peculiariter ex eo, quod cœperit esse sine templo, sine altari, sine sacrificio &c. sine quibus nulla est Religio. Ad 2. non sufficit ad universalitatem Ecclesiæ, si una vel altera familia hinc inde dispersa per orbem habitet negotiationis & mercimoniorum causâ, sed requiritur, ut eadem Religio inter omnes nationes & populos cultus Divini causâ diffusa sit, eumque publicè exerceat. Ad 3. Verè visibilis Ecclesia debet esse instar Montis super alios montes exaltati, ut prænuñtiavit Isaias c. 2. Sed Synagoga Judæorum non est talis mons ita exaltatus, cum non tantum à Christianis, sed etiam à Gentilibus

bus habeatur pro omnium contemptibilissima. Ad 4. & 5. post Christi adventum Judæi pro sua secta nullum amplius miraculum, nullum virum egregiè sanctum & prodigiosum allegare possunt. Miracula autem Moïsis, Eliæ, Josue &c. quia & sanctitas similitum virorum nihil profunt Judæis defacto; dum enim clarebant isti viri miraculis & sanctitate, Synagoga fuit adhuc vera Religio, & prodigia facta sunt in bonum Religionis Christianæ, quia facta sunt in confirmationem illius Religionis, quæ expectabat Christum, tum nondum præsentem. Cæterum miracula in confirmationem Religionis, quæ adorat Christum tanquam Messiam præsentem, longè excedunt, præsertim numero, illa Antiqui Testamenti.

17. Ob. 2. Messias à Prophetis dicitur venturus cum gloria & Majestate mag-

na, eumque ignis & flamma præcedet &c. ut testantur David & Isaias: sed adventus Christi non fuit talis: ergo. R. D. M. Messias venturus ad judicandum C. M. venturus ad redimendum & salvandum. N. M. duplex à Prophetis describitur Adventus Messie; unus ad redimendum, alter ad judicandum; in illo Messias dicitur pauper, humilis, mitis, despectus, novissimus virorum, venditus, occisus, ut legere est apud Isaiam & Zachariam. Duplicem hunc adventum pulchrè insinuavit David Ps. 95. dicens: *Quia venit, quoniam venit judicare terram*: propter primum ejus adventum, quia fuit simplex & humilis, Propheta dicit simpliciter, *quia venit*, propter secundum verò, quia erit cum virtute magna ac terribilis, addit, *quoniam venit judicare terram.*

ARTICULUS IX.

Unica ex Christianis est vera Religio.

Contra Indifferentistas strictiores.

SUMMARIUM.

1. Indifferentista strictiores sunt in duplici differentia.
2. Enumerantur quidam.
3. Impugnantur illi, quibus sufficit credere in Christum, simpliciter & confuse tantum.
4. Et illi, quibus sufficit explicita fides præcipuorum tantum articulorum de Christo, quia hoc est contra Scripturam.
5. Et contra evidentem rationem.
6. Adde, quòd diversa Religiones Christiana non in eodem sensu accipiant præcipuos de Christo articulos.
7. Et quòd vel unicum articulum à DEO sufficienter revelatum negare sit gravissimum crimen, & ex fidei faciat infidelem.
8. Accedit sensus primitiva Ecclesie, quam

R. P. Pichler Theol. Polemica.

H. 2.

quam